

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.600/2023/3.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Rontó Dániel kamarai jogtanácsos, felperes címe

Az alperesek:

I.r. alperes, alperes címe – I. rendű

II.r. alperes, alperes címe – II. rendű

Az alperesek képviselője:

Dr. T. Tóth Balázs ügyvéd, ügyvéd címe – az I. és II. rendű alperesek képviselőjében

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 65.P.22.010/2023/10.

A fellebbezést benyújtó fél: a felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I. rendű alperes szerkesztője, szerkesztő neve 2023. július 20. napján e-mail útján eljuttatott tájékoztatás kéréssel kereste meg a felperest egy települési telephelyen történő hulladéktárolással kapcsolatban, ebben az alábbi kérdéseket tette fel:

- Tároltak, illetve tárolnak-e veszélyes akkumulátor-hulladékot a telepen? Van-e veszélyes anyag az települési telepen?
- Milyen engedélyek alapján történt az települési telepen fellelt, erős vegyszerszagot árasztó akkumulátorcellák és egyéb hulladékok tárolása?
- Milyen hatósági végzés alapján szállítják el, és hová kerül az települési telepről az ott illegálisan tárolt akku-hulladék?
- Folyik-e valamelyik hatóság részéről hatósági eljárás az ügyben?

Az újságírói megkeresést a felperes képviselője a küldés napján elektronikus üzenetben megválaszolta, az alábbiak szerint:

„A 112-es központi segélyhívón keresztül 2023. július 5-én bejelentés érkezett, amely szerint egy települési telephelyen nagy mennyiségű veszélyes hulladék, nehézfém és mérgező anyag van elhelyezve, továbbá erős szaghatás tapasztalható. A bejelentés alapján a felperes több alkalommal is helyszíni szemlét tartott. Ezek során megállapította, hogy a telephelyen tárolt anyagok nem tartoznak a veszélyes anyagokkal kapcsolatos súlyos balesetek elleni védekezésről szóló 219/2011. (X. 20.) Korm. rendelet hatálya alá, így a telephely a névéről és a hozzá kapcsolódó egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXXVIII. törvény IV. fejezet alapján nem minősül veszélyes anyagokkal foglalkozó üzemnek.

A helyszínen tapasztalt nagy mennyiségű hulladék miatt a felperes soron kívül értesítette a környezetvédelmi és hulladékgazdálkodási hatóságot. A helyszínen tapasztaltak alapján a névvel tűzvédelmi hatóság hatáskörében indított eljárást, amely jelenleg folyamatban van.”

Az I. rendű alperes szerkesztésében megjelenő portál internetes portálon 2023. július 21. napján „cikk címe” bevezetővel egy cikk jelent meg. Ebben közölték olvasóikkal, hogy „egy hete számoltak be arról, hogy egy eldugott települési telephelyen illegális akkumulátor-hulladékot tárolnak. Ezt követően az települési önkormányzat a közösségi oldalán jelentette be, hogy a telephelyre kiadott engedélyt visszavonta, a névvel történt egyeztetés után pedig

a telepről a hulladékot elszállítják. A felperes ugyanakkor arról tájékoztatta az I.r. felperest – írták –, hogy szerintük nincs veszélyes anyag a helyszínen, így csak tűzvédelmi hatósági hatáskörben indítottak eljárást, valamint értesítették a környezetvédelmi hatóságot.”

Ezután az írás részletezte a történeteket, előadva, hogy „július 7-én írták meg, hogy a megyei településen, egy elhagyott ipari telephelyen illegálisan tárolnak jelentős mennyiségű akkumulátor-hulladékot. Az I.r. felperesnek eljuttatott fotók és videók tanúsága szerint a telepen gumidarálékot és egyéb hulladékot tároltak a szabadban, négy csarnokban pedig akkumulátor-cellákat tartalmazó hordók voltak felhalmozva. A telepet maró vegyszer-szag lengte be, amiről a helyszínen magunk is meggyőződhattunk. Az akku-hulladékot azóta elkezdtek elszállítani – egyelőre nem tudni, hogy hová. Majd július 15-én anyagok elszállítása – a hatóságokkal történt együttműködésnek köszönhetően – elkezdődött, és 2023.07.20-ra befejeződik. Az települési polgármestert és a jegyzőt többször is keresték, hogy a telepre korábban kiadott engedélyről, a hatóságokkal való egyeztetésről és a hulladék elszállításáról érdeklődjének alperes munkatársai, de egyszer sem kaptak választ.” Cikkükhöz fotókat is mellékeltek, leírva, hogy olvasóktól kaptak több fotót a szerkesztőség munkatársai, ezeket közlik.

Az írás 2. részében beszámoltak legújabb hírként arról, hogy megkeresték „név2 is, mert szerették volna megtudni, hogy a raktárakban felhalmozott akku-hulladék engedély nélküli tárolásával kapcsolatban milyen intézkedések történtek, és mit állapítottak meg az erősen vegyszer-szagú hulladék veszélyességével kapcsolatban. A felperestől azt a választ kapták, hogy a név3 több helyszíni szemlét is tartott, és ezek alapján megállapította, hogy „a telephelyen tárolt anyagok nem tartoznak a veszélyes anyagokkal kapcsolatos súlyos balesetek elleni védekezésről szóló 2019/2011. (X. 20.) Korm. rendelet hatálya alá, így a telephely a név1ről és a hozzá kapcsolódó egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXXXVIII. törvény IV. fejezet alapján nem minősül veszélyes anyagokkal foglalkozó üzemnek.” A név3 szerint tehát az akku-hulladék nem veszélyes, tette hozzá a lap szerzője, közölve azt is az olvasókkal, hogy „a hordókon valóban látható a HAK 16 06 05 kód, ami az „egyéb elem és akkumulátor” nem veszélyes besorolást jelenti. Kérdés, hogy minek alapján állapították meg, hogy az erős vegyszerszagot árasztó cellák már nem tartalmazzák a gyártásuk során használt lítiumot és egyéb nehézfémeket, amik veszélyes anyagok. A név3 mindenesetre csak tűzvédelmi hatósági eljárást indított a telep ügyében, valamint értesítette a környezetvédelmi hatóságot. A zöldhatóságnak küldött megkeresésére azonban egyelőre nem kaptunk választ.”

Az írás egyes közléseit sérelmezve 2023. július 26-án a felperes képviseletére jogosult személy e-mail üzenet formájában helyreigazítás közzétételére kérte az I. rendű alperest. Az alperesi szerkesztőség nem tett eleget a felperes kérelmének.

[2] A felperes a 2023. augusztus 7. napján érkezett keresetlevélben az alábbi közlemény közzétételére kérte kötelezni az I. rendű alperest:

„Helyreigazítás:

Az portál valótlan tényállításokat tett közzé a 2023. július 21-én megjelentetett (<https://link>) „cikk címe” című cikkében, amikor a következőket állította:

„a név1 szerint nem számítanak veszélyes hulladéknak”

„[a] felperes ugyanakkor arról tájékoztatta az I.r. felperest, hogy szerintük nincs veszélyes anyag a helyszínen, így csak tűzvédelmi hatósági hatáskörben indítottak eljárást.”

„[a] név³ szerint tehát az akku-hulladék nem veszélyes.”

A valós tény az, hogy az települési telephelyen a felperes által végrehajtott ellenőrzéskor tárolt anyagok nem tartoznak a veszélyes anyagokkal kapcsolatos súlyos balesetek elleni védekezésről szóló 219/2011. (X. 20.) Korm. rendelet hatálya alá, így a telephely a név¹ről és a hozzá kapcsolódó egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXXVIII. törvény IV. fejezet alapján nem minősült veszélyes anyagokkal foglalkozó, vagy küszöbérték alatti üzemnek. A név⁴ soron kívül megtette a szükséges intézkedéseket: a bejelentést követően haladéktalanul helyszíni vizsgálatot végzett és annak eredménye alapján soron kívül értesítette a veszélyeshulladék-kezelés ellenőrzésére hatáskörrel és illetékességgel rendelkező hatóságot, továbbá tűzvédelmi hatáskörében is eljárta.”

[3] Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték arra hivatkozással, hogy való tényből levont következtetés, véleménynyilvánítás a sérelmezett közlés. Előadták, hogy a felperes választ teljes terjedelmében tartalmazza az írás. Kiemelték, hogy a cikk idézte a felperesi közleményt és ehhez tette hozzá az újságírói következtetést, amit az olvasó eldönthet, hogy helyes-e. Kiemelték, hogy a cikk megírása előtt az alperesi újságíró azzal a kérdéssel fordult a felpereshez, hogy van-e veszélyes hulladék a cikkben utalt telepen. Azt a választ kapta, hogy a felperes által hivatkozott kormányrendelet hatálya alá nem tartozik az adott üzem. Ebből vonta le azt a következtetést és úgy is fogalmazott „hogy a név¹ szerint tehát a cikkben hivatkozott akkuhulladék nem számít veszélyes anyagnak”. A „tehát” kifejezés is jelzi, hogy következtetést fogalmazott meg a felperesi közlés nyomán.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg I. rendű alperesnek – a II. rendű alperes útján – 280.000 forint + áfa perköltséget. Rögzítette, hogy a le nem rótt 36.000 forint eljárási illetéket az állam viseli.

Ítéletének indokolásában hivatkozott a sajtószabadságról és médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 10. §-ára és 12. §-ára, továbbá a Kúria PK 12. számú állásfoglalására.

Kiemelte, miszerint azt kellett értékelnie, hogy a felperes és az alperes szerzője közt folyó levelezésről az alperes megfelelően tájékoztatta-e olvasóit. E körben nemcsak a felperesi válaszokat értékelte, hanem az alperesi kérdésekből indult ki. Az alperesi kérdésfeltevések olyan közérdekű, az egészséget is érintő kérdésekre vonatkoztak, amely kérdések körében a sajtót nemcsak tájékoztatási jog, hanem kötelezettség is terheli. A felperesi hatóságot is fokozott tájékoztatási kötelezettség terheli, hiszen közérdekű tevékenységet lát el a veszélyes hulladékok kezelésével kapcsolatosan, adott esetben intézkedési kötelezettsége van.

Az írás szerzője konkrétumokat kérdezett arról, hogy tárolnak-e, vagy tároltak-e veszélyes hulladékot, akkumulátorhulladékot a telepen, van-e ott veszélyes anyag. A felperes nem tette egyértelművé, hogy tároltak-e, illetve tárolnak-e veszélyes hulladékot a telepen, úgy nyilatkozott, hogy nem tartozik az adott kormányrendelet hatálya alá az ott tárolt anyag. Arról sem adott tájékoztatást a válaszában, hogy a helyszíni szemlék során mit állapított meg, mit vizsgált, ami alapján azt rögzítette, hogy ezek a tárolt anyagok nem tartoznak az adott

rendelet hatálya alá és azt sem írta meg, hogy az üzem működtetője mire kapott engedélyt, milyen tevékenység folyt az üzemben. Ezt a hiányos tájékoztatást vehette alapul az alperes a nyilvánosság felé való tájékoztatás során. A szerző ezt nem tudta másként értékelni, minthogy ez a felperes állásfoglalása és ezért rögzítette írásában azt, hogy az akkuhulladék a felperes szerint nem veszélyes. Arról nem adott tájékoztatást a felperes, hogy mi alapján állapították meg, miszerint az üzem nem tartozik a rendelet hatálya alá. Azt közölte az olvasóival az alperes, tájékoztatva, hogy a hordókon látható besorolás nem veszélyes anyagra vonatkozik. Azt is hozzátette, hogy a hulladék szűrős, vegyszerszagú és akkucellaként azonosította ezeket.

A felperesi választ minősítette a cikk kiindulópontjának. A szerző okkal következtethetett arra, hogy az anyagot a felperes helyszíni szemléje után minősítette úgy, hogy az nem tartozik a veszélyes anyaggal kapcsolatos kormányrendelet alá, mert ezzel kapcsolta össze a felperes is a tájékoztatást, s ebből vonta le azt a következtetést, hogy felperes szerint nem minősül veszélyes anyagnak a kérdésfeltevésben érintett telephelyen talált anyag. Ezt a felperes válasza azzal is megerősítette, hogy maga az üzem sem veszélyes anyaggal foglalkozó üzem, erről is nyomatékkal tájékoztatta az alperest. Az elszállításra és a hatósági eljárásra irányuló kérdésfeltevést a felperes akként válaszolta meg, hogy a környezetvédelmi és hulladékgazdálkodási hatóságot tájékoztatta és tűzrendvédelmi hatósági hatáskörben indított eljárást.

Fentiekre tekintettel a felperes alappal nem kifogásolhatta az alperesi cikkbeli következtetést a veszélyes hulladék felperes általi minősítése körében, mivel egyrészt a válasza nem volt konkrét, határozott, másrészt válasza így is értelmezhető volt. Mindezekre tekintettel a felperes kereseti kérelmét elutasította.

A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és elsődlegesen a keresetének helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan az általa fizetendő perköltség 140.000 forintra való leszállítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte, ugyanis az alperesi újságírónak megküldött válaszából egyértelmű megállapítható, hogy semmilyen megállapítást nem tett a telephelyen tárolt anyagok tulajdonságával kapcsolatban, azokat nem minősítette, csupán arról adott tájékoztatást, hogy az ellenőrzéskor tárolt anyagok nem tartoztak a vonatkozó kormányrendelet hatálya alá, így nem minősül veszélyes anyagokkal foglalkozó üzemnek. A megkeresésre a feladat- és hatáskörébe tartozó nyilvánosság részére adható információkról tudta tájékoztatni az újságírót, azaz arról, hogy a telephelyen tárolt anyagokra nem alkalmazandó a kormányrendelet. Az alperesek a helytelen következtetésük valóságtartalmát, azaz azt hogy, az anyagok minősítésére vonatkozó nyilatkozatot tett, vagy ilyen értelmezés volt tulajdonítható az e-mail válaszában, nem bizonyította.

Hangsúlyozta, hogy a hatáskörébe nem tartozik a környezetvédelmi vagy hulladékkezeléssel kapcsolatos jogkör, ezért a feltett kérdések megválaszolására sem rendelkezett hatáskörrel. Kizárólag olyan információk szolgáltatására jogosult, amelyek összefüggenek feladat- és

hatáskörével, nem adhat olyan tájékoztatást olyan kérdésben, amely más hatóság eljárására vonatkozik.

Kiemelte, hogy a kormányrendelet rendelkezéseit figyelembe véve nem vonható le az a következtetés a válaszból, hogy a telephelyen tárolt anyagok nem minősülnek veszélyes anyagnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül foglalt állást a körben, hogy a válasz vélt hiányossága miatt a szerző nem tudta másként értékelni a válaszát és okkal vonhatta le azt a következtetést, hogy az anyagokat minősítette és állapította meg, hogy azok nem veszélyesek. A válaszában egyféle értelem tulajdonítható, ami nem vonatkozik az anyagok minősítésére.

Az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség vonatkozásában rámutatott, hogy a perben az alperesek egy ellenkérelmet nyújtottak be és egy tárgyalási napon zárult az eljárás ítélettel, így a felszámított munkadíj nem áll arányban az ügyvédi tevékenységgel.

[6] Az alperesek fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

[7] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[8] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[9] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére, vagy a Pp. 381. §-ában szabályozott, annak mérlegelhető hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező felperes sem hivatkozott. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az alábbiak szerint helybenhagyta.

[10] Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy annak van jelentősége a jogvita elbírálása szempontjából, hogy a kifogásolt közléseket tartalmazó írás megjelenése előtt a felperes és az I. rendű alperes szerzője között milyen tartalmú levelezés folyt. A felperes tájékoztatásáról az I. rendű alperes a valóságnak megfelelően számolt-e be, annak alapján a cikkbéli következtetéseit levonhatta-e.

[11] A sérelmezett közléseket tartalmazó írás címe is így szól „cikk címe”. A lead ezt követően azt is tartalmazza, miszerint „[a] felperes ugyanakkor arról tájékoztatta az I.r. felperest, hogy szerintük nincs veszélyes anyag a helyszínen, így csak tűzvédelmi hatósági hatáskörben indítottak eljárás, valamint értesítették a környezetvédelmi hatóságot”. A cikk ezt követően rögzíti azt, hogy az alperesi újságíró megkereste a felperest, majd a felperes válaszában vonatkozó részét tartalmazza az írás, ezt követően pedig közvetlenül ezt a mondatot „[a] név3 szerint tehát az akku-hulladék nem veszélyes”.

Mindezek alapján megállapítható, hogy maga az írás is tartalmazza azt, hogy korábban az újságíró megkereste a felperest és a válasza alapján vonta le azt a következtetést, hogy a kérdéses hulladék nem veszélyes a felperes szerint.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének [2] és [3] pontjában, a tényállásban rögzítette, hogy milyen tartalmú levelezés folyt az alperesi újságíró, valamint a felperes között. Az alperesi újságíró egyértelműen rákérdezett arra, hogy az érintett telepen található akkumulátorhulladék veszélyesnek minősül-e, van-e veszélyes anyag a kérdéses telepen. Az egyértelmű kérdésre a felperes azt a választ adta, hogy a telephelyen tárolt anyagok nem tartoznak a veszélyes anyagokkal kapcsolatos kormányrendelet hatálya alá, ezért a telephely a vonatkozó törvény alapján nem minősül veszélyes anyagokkal foglalkozó üzemnek.

Ezen felperesi válasz alapján az alperes alappal vonhatta le azt a következtetést, hogy a felperes álláspontja szerint nem minősülnek veszélyes hulladéknak a kérdéses telepen fellelt anyagok, ugyanis az egyértelmű, hogy a veszélyes hulladék-jelleg fennállására vonatkozó újságírói kérdésekre a felperes olyan jogszabályokra hivatkozott, amely alapján a telephelyen tárolt anyagok nem tartoznak azon jogszabály hatálya alá és így a telephely nem minősül veszélyes anyagokkal foglalkozó üzemnek.

[12] A felperes fellebbezésével kapcsolatosan a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy jelen esetben nem az alapján kell eldönteni a bíróságnak azt, hogy az alperesnek a felperesi válasz alapján írt következtetése helytálló-e, hogy a felperes hatáskörébe tartozik-e annak megítélése, hogy az anyagok veszélyesek-e vagy sem. Hanem abban kellett állást foglalnia, hogy a kérdésre adott válaszából az alperes ilyen következtetése a logika szabályaival ellentétes-e. Ez pedig perbeli esetben nem áll fenn, ugyanis az alperes egyértelmű kérdésére a felperes a vonatkozó jogszabályokra hivatkozva azt a választ adta, hogy a telephely nem minősül veszélyes anyagokkal foglalkozó üzemnek. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a felperes keresetét, mert a felperes által sérelmezett közlések nem minősültek az Smtv. 12. § (1) bekezdése szerinti valótlan tartalmú nyilatkozatoknak.

[13] A perköltséggel kapcsolatosan az alperesek által a csatolt megbízási szerződés alapján felszámított munkadíj a keresetlevél áttanulmányozása, az ellenkérelem megszerkesztése és a tárgyaláson való részvétel alapján nem tekinthető eltúlzottnak, ezért nem találta indokoltnak a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegét mérsékelje.

[14] Az alperesek a fellebbezési eljárásban ellenkérelmet nem terjesztettek elő, perköltséget nem számítottak fel, ezért a másodfokú bíróság arról a Pp. 82. § (1) bekezdése alapján nem döntött.

[15] A pervesztes felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesül, ugyanis az Itv. 5. § (3) bekezdésében meghatározott nyilatkozatot megtette, ezért a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla azt állapította meg, hogy a feljegyzett 48.000 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

Budapest, 2024. január 23.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró